
AKBABA
Cemaat — Sağdan mı, soldan mı? Hangi caddeden gidelim?..
Celâl Bayar — Ben sağlığımda bankalar caddesinden giderdim!..
YENİ PARTİ

Serteller, Yalmanlar ve Nasrettin Hoca!..

Efendim, hangi mühim mesele vardır ki Hoca merhumun bir nüktesi karışmasın?..

Tan matbaası mı taşlandı?.. Gelsin Nasrettin Hoca:

Bir gün, Hoca merhum, çamaşır ipinde kuruyan gömleğine, pencereden nişan alıp bir ok atmış.

Sonra, bahçeye çıkıp bir de bakmış ki, ok, gömleği delmiş, geçmiş!

Hemen ellerini göğe açıp:

— Yarabbi, şükürler olsun sana, demiş.. İyi ki içinde yoktum!

Çarşamba günü, Tan matbaasının gazetelerdeki resmini gören Serteller de, birbirlerinin korkudan kanı çekilmiş yüzlerine bakarak:

— İyi ki içinde yoktuk!

Dediler mi acaba?..

***

Ahmet Emin Yalmana sormuşlar:

— Sizin de bir zararınız oldu mu?

Hâlâ titreyen sesiyle:

— Oldu, demiş..

— Nedir?

— Bir çakşır!..

***

İşittiğimize göre, partiye, hükûmete, alabildiğine hücum eden gazetelerimizin ve gazetecilerimizin çoğu — tuhaf değil mi? — partili imiş!

Eh, madem ki bu kadar tuhaf.. Öyleyse buyursunlar Nasrettin Hoca hasretleri:

Hoca merhum, bir gün ezan okumak için minareye çıkmış, el şakakta, gözler havada, tam başlıyacağı zaman, bir karga Hocanın başına büyük bir kabahat yapıvermez mi?..

Sesi boğazına tıkanan Hoca, hiddetle homurdanmış:

— Ulan, gâvursan camide işin ne?.. Müslümansan neye başıma ediyorsun!..

Kıssadan hisseyi, artık gazeteleri partiye hücum eden partili arkadaşlar alsınlar!

***

Ahmet Emin Yalmanın mitingten sonra çıkan baş yazısını okudunuz mu?.. Okumadınızsa tavsiye ederim, on kuruşa kıyıp bir tane alınız... Bir daha inandım ki: «Üslûp insanın ta kendisi» imiş!

Çöpçü — Biz sokakta ne bulursak süpurilliz... Ya siz?..
Kadın — Biz de!..

Efendim, bizim Falih Rıfkı Atayın tâbirince «basma kâğıt taciri» Yalman çelebi ne buyuruyor bilir misiniz?

Ah, diyor, yazık oldu Tanın o güzelim makinelerine!.. Şimdi dünyanın parası bunlar!.. Keşke gençler daha evvel hükûmete bir telgraf çekseler, biz bu gazeteyi istemiyoruz, deselerdi... Parasını verir, makineleri satın alırlardı!..

Nasıl beğendiniz mi?.. Vatan başyazarı gençlik heyecanını bile nasıl rakama, paraya çeviriveriyor!

Bari, matbaasının kapısındaki (Vatan) levhasının altına bir de şu levhayı assa:

(Elkâsib-ü habibullah)!..

Çimdik

KIŞ SAYISI

Akbaba

Çok sayfalı, çok resimli, çok yazılı, çok renkli nefis bir kış sayısı hazırlıyor.

Bu fevkalâde sayıda

Sevdiğiniz bütün imzaları toplanmış bulacak, haftalarca, tadına doyulmaz bir zevkle okuyacaksınız.

BEKLEYİNİZ

AKBABA

Yıl : 23 Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Yusuf Ziya Ortaç Sayı : 90

SUÇ VE CEZA!

4 Aralık 1945 salı sabahı.. Saat on.. Üniversite gençleri, Tan matbaasının kapısından girip bacasından çıktılar!

Kızıl propagandanın Türkiye merkezi, şimdi —millî galeyanın alevleriyle yalanmış— bir iskelettir. Camları kırılmış pencerelerinin ışıksız gözleriyle, sıvaları dökülmüş duvarlarının etsiz yanaklariyle bir iskelet!

Onlar bunu üç aydır istiyorlardı: Haykırarak, tepinerek, yalvararak... Üç aydır, gazetelerinin her sayısı Türk milletine sunulmuş bir pulsuz istida idi: Allahaşkınıza bize haddimizi bildiriniz!

Nihayet istedikleri oldu: Yumruğun demiri parçaladığını gördük!

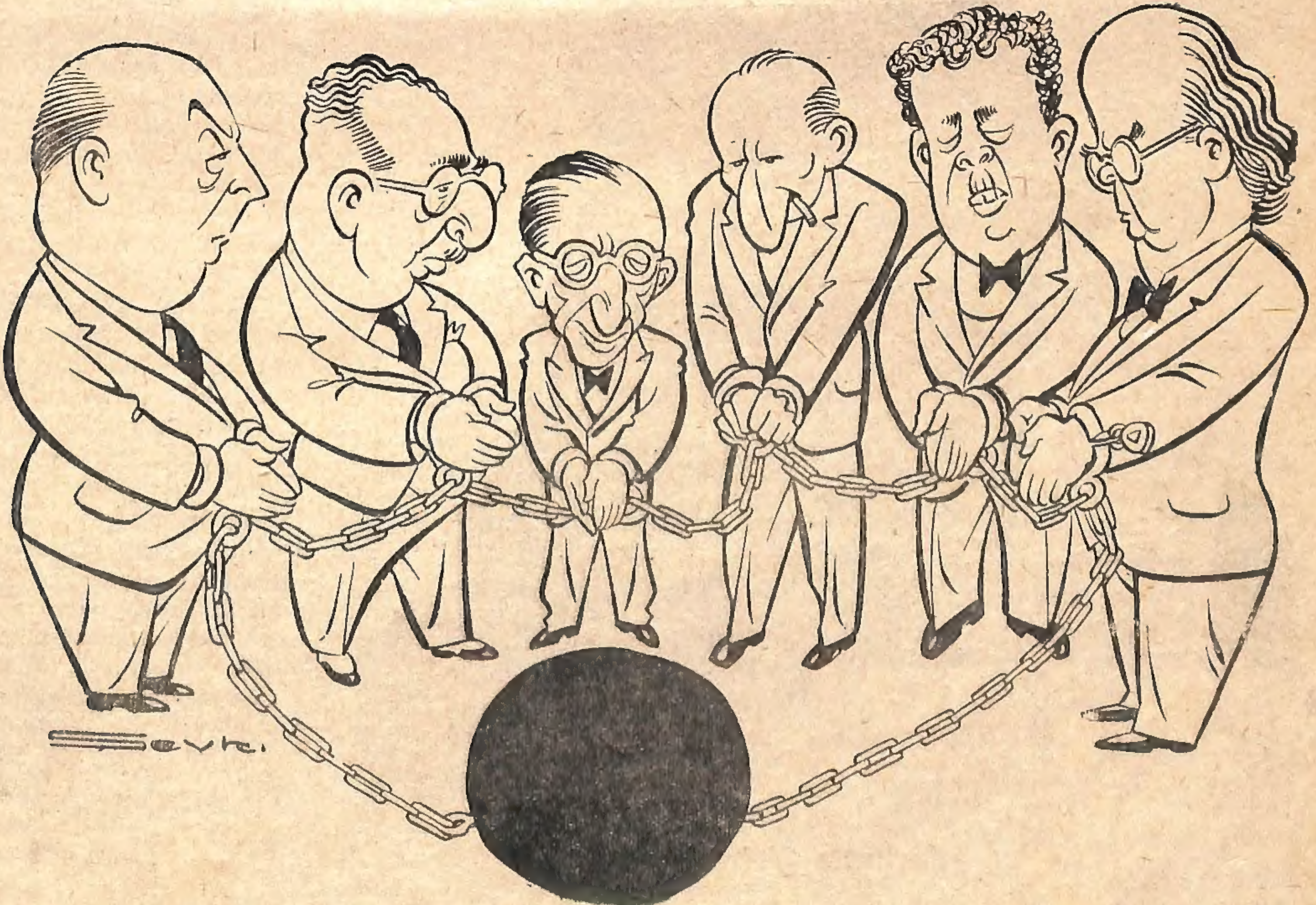
Bu genç öfke, kanun huzurunda sorumlu bile olsa, yirmi milyon göğsü tek nefesle şişiren millî bir gururdur.

Kaldı ki, Tan matbasına atılan taşlar, nihayet bir basım evinin camlarını kırdı. Üç aydır Tan matbaasından atılan taşlarsa, Büyük Millet Meclisinin çatısına kadar düşüyor, Türk vatanında yıkmadık namus, yaralamadık fazilet bırakmak istemiyordu.

Eğer zarar ve ziyanımızın pilânçosunu hazırlarsak, Sertellerden çok alacaklı çıkarız!

Yusuf Ziya ORTAÇ

(Tan) yerini kızartan (Görüş) lerden :

Zincirli Hürriyet!

ŞAMAR

Allahın Cezası!

— Hay Allahın cezası hay!

— Kime ileniyorsun yahu!

— Kimseye ilenmiyorum canım, İngilterede bir mezhep türemiş, Hitleri Allahın dünyayı cezalandırmak için gönderdiği bir peygamber sayıyormuş. Dua ediyorum ben de o mezhebe göre!

Göz aydın

Aşağıki fıkra 1-12-945 günkü Cumhuriyet gazetesinden aynen alınmıştır.

Hayatı ucuzlatmak için :

İzmir 30 (Telefonla) — Standardizasyan Umum Müdürü, hayatı ucuzlatma komisyonu raportörü de olduğundan şehrimizde bu hususta da tetkiklerde bulunmaktadır. Yakında İstanbula giderek orada da hayatı ucuzlatma için alınacak tedbirleri tetkik edecektir.

— Eh, artık ucuzluğa kavuştuk demektir. Gözümüz aydın!

ZURNADA PEŞREV

Avrupada Bir Cevlân

Bu hafta röportajıma, rahmetli romancı Ahmet Mithat efendinin bir eserinin adını verişim şundandır: Çoktanberi içerideki işlere daldık. Okuyucularımızı dışarıda olup bitenlerden haberdar edemedik. Bu itibarla Avrupada yirmi dört saat süren kısa bir dolaşma yaparak gördüklerimizi anlatalım dedik.

Bulgaristanda pek bir şey göremedim desem yalan olur. Gospotinlerin hepsi halka olmuşlar, yüzlerini şimale, sırtlarını bize dönmüşler, seçim işlerine dalmışlar:

Sağdan sola, soldan sağa lerzan-ü girizan!..

Beri taraftan boyuna çat! pat! diye tabanca, tüfek sesleri geliyor. Derhal anladım: Yunanistandayım! Sayın Naip Damaskinos, bir kolu Cumhuriyetçilerin, bir kolu Kıralcıların elinde, yakasını solculara kaptırmış, üç istikamette çekiştiriliyor:

— Yapmayın vre! Kokarazaksiniz kollarımı simdik!

diyor ama, dinleyen kim...

Biraz daha şimale çıkınca, gençten bir delikanlıya rastladım. Üstünde parlak üniformalar var. Kapalı bir kapının önünde hem burnunu çeke çeke ağlıyor, hem de yumruğunu uzatıp:

— Ben size gösteririm.. Kongreler yapacağım, Sam amcama söyliyeyim de bak, seni nasıl attıracağım!

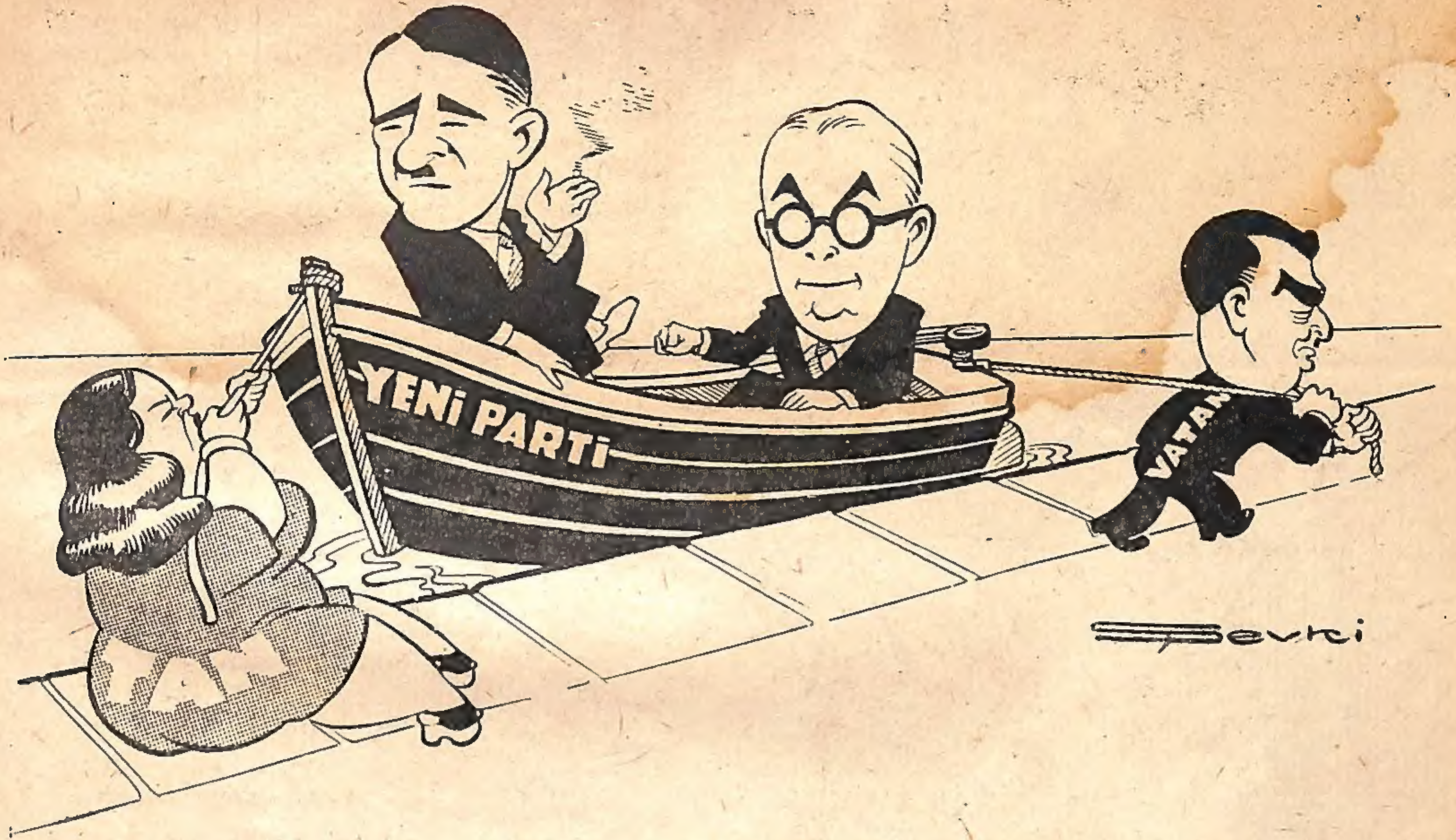
diye yırtınıyordu. Kapalı kapının arkasındansa tempolu sesler aksetmedeydi:

— Vito Tito, vito Tito!

Tevekkelli delikanlıyı gözüm ısırmıyormuş, Yugoslav kıralı Piyermiş meğerse.

Ferhatla Şirin!

Aklar, Kızillar — Heyamola bizim gemi, hoyamol, heyamol!
Sandaldakiler — Yahu Bırakınız bizi, kendi suyumuza gidelim!..

Ondan sonra ıssız makine harabeleri arasından geçtim. Buraları Çekoslovakyanın meşhur oyuncak fabrikalarıymış.. Şimdi çoluk çocuk oyuncaklarla değil, ya silâhlarla yahut siyasetle oynadıkları, avundukları için bu harabeleri tamire zaman ve lüzum kalmamışmış..

Burayı da geçince kendimi yer yer yıkıntılarla kaplı geniş bir ovada buldum. Yüzlerce insan iki sıra olmuşlar, yüzlerce kilometre uzayan çukurlar kazıyorlardı. Her biri bir iskelete dönmüş olan bu, vaktiyle sarışın oldukları anlaşılan adamlardan birine yaklaştım:

— Nedir bu çukurlar? diye sordum.

Adam gayet ciddi:

— Kışlık sığınaklarımız! dedi.

— Muharebe yok ki artık.. Sığınağa ne lüzum var?

— Nasıl yok. Biz asıl şimdi ölüm kalım savaşına giriştik. Bu kış hepimiz açlıktan, ilâçsızlıktan ve soğuktan öleceğimiz için şimdiden mezarlarımızı kazıyoruz...

Tüylerim ürpererek oradan kaçtım. Ver elini Paris.. Oh ne âlâ.. Pariste:

Alem yine ol âlem
Devran yine ol devran...

Her yer şıkır şıkır yanıyor. Yalnız Montmatre'in adı Mont des Martyres yani Şehitler tepesi olmuş. Buna da sebep işgal sırasında Parisi en evvel terk eden belediye reisinin bir yanlışlığı: Şehrin açık şehir ilân edildiğinden haberi olmadığı için, geri gelir gelmez ilk işi bu ismi değiştirmek olmuş... Şayet Amerikan ve İngiliz askerlerine rastlanmasa insanın Fransa harbe girmedi diyeceği gelir. Nihayet bir sokaktan geçerken bir adam yanıma yaklaştı:

— Kendimi tanıtayım! dedi, ben Maurice Rostand, Meşhur Edmond Rostand'ın oğluyum.. Dün gece babam rüyama girdi. Danimarka kıralı Hamlet'in oğluna söylediklerini tekrarladı. Babamın intikamını al! dedi.

— Kimden?

— Komedi Fransezden..

— Ne münasebet?

— Malûm ya.. Ruhlara her şey malûmdur. Babam sizin Türk olduğunuzu biliyor. Geçen gece İstanbulda eserinin, yani Cyrano'nun temsilini seyretmiş. Hayran kalmış. Ruhu şad olmuş tam mânasiyle. Bizimkilere yazıklar olsun ki benim eserimi bu kadar iyi anlayamadılar! diyor..

Paristen işte böyle bir hoş intibala ayrıldım. Rastlarsam bunları Sabri Esat Siyavüşgil'e naklederim.

Fransadan İtalyaya geçtim. Fakat orada da kayde değer bir şey bulamadım. İtalyanlar tepelerinde kuvvetli bir yumruk hissedince qirdenbire bütün şahsiyetlerini kaybetmişlerdi adeta.

Akdeniz yoluyla İstanbula dönerken yer yer dalgıçlar indirildiğini görünce kaptana sordum:

— Niçin denize adam salıyorsunuz? Denizaltı tehlikesi mi var?

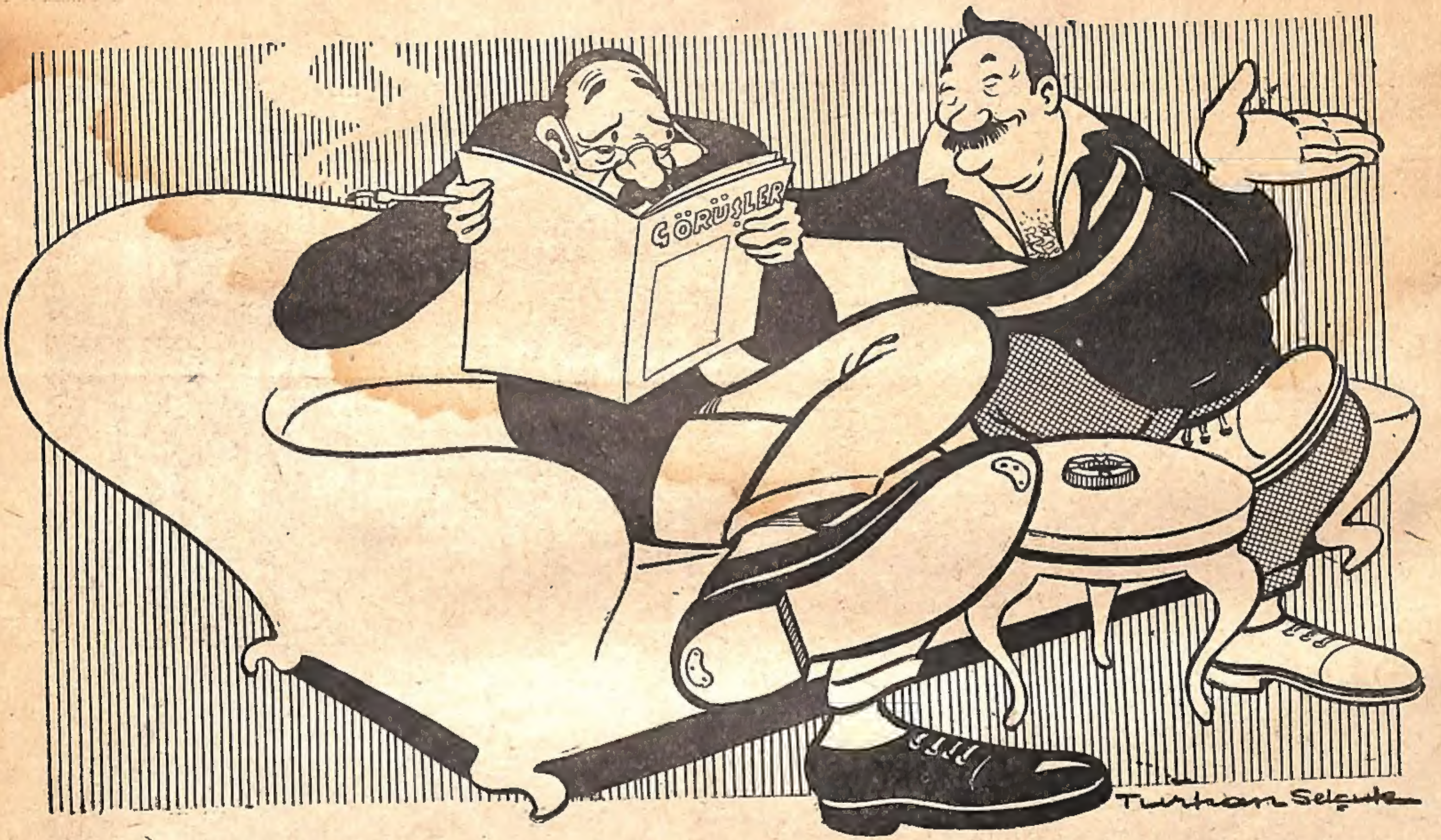
— Hayır, artık tehlike yok. Şimdi aradığımız denizaltı servetidir..

— O da nesi?

— Kim denize batmış bir zırhlı, denizaltı, ticaret filosu falan keşfederse çıkarma masrafı hariç, kâra ortak sayılacak da ondan..

Böylece, Akdenizde balık avcılığından daha kârlı yeni bir servet avcılığı başladığını öğrenerek karaya ayak bastım.

Görünmeyen Adam

— Tevfik Rüştü: "Atatürk sağ olsaydı, görecektiniz daha neler yapacaktı!„ diyor...
— Bir dizme yanlışı var galiba: "Görecektiniz daha neler yapacaktım.„ olacak!..

Tefsirsiz haber

"Mühim ilân„ başlığı altında gazetelerde çıkan şu ilânı tek kelime katmadan alıyoruz. Zira, zaten kâfi derecede gülünç.

"10 aralık 1945 tarihi raddelerinde . . . . vapuru limanımızdan yolcu ve emtia kabul ederek Berut (tesadüfen Hayfa) Marsilya ve Napoli için hareket edecektir.„

Oldu olacak, ilânı da tesadüfen Türkçe yazsalardı!..

Dikiş

— Fason tâbir ettikleri dikiş ücretlerini 80, 100, 150 lira olarak tesbit ettirmek üzere terziler Ankaraya bir heyet göndermişlerdi. Heyet teklifini kabul ettiremeden dönmüş!

— Ya... Dikiş tutturamadılar desene!

Tecdid-i ihtilâf

Birleştiler, seviştiler amma, muvakkaten...
Sertel sukuta başladı bir hafta geçmeden!

Birleştiler... niçin? bunu Yalman nasıl bilir?
Bundan Sabiha sadece olmuştu müftehir!

Bir anda fırlasın dediler bir defa satış;
Bundandı, eski kervanı gördükçe her çatış!

Birleştiler, uyuştular amma muvakkaten;
Dostluk sukuta başladı bir hafta geçmeden!

Bir yolcunun kudûmunu hep bekliyordular;
Gün doğmadan meşime-i şebden neler doğar!

Ucûbe çıktı sonra, yorup şerre, düşleri:
Sertel doğurdu ortaya mahut "Görüşler„ i!

Çarpıştı menfaatları, Yalman kızınca tam...
En köklü dostu düşman eder hiss-i intikam.

En sonra ettiler yaparak bir mühimce gaf:
Bir hamle-i şedid ile tecdid-i ihtilâf!..

Tevfik Fikret

— Aslına uygundur —

Dehri-i Zaman

İthalât ve ihracat

İhracat ve ithalât birliklerinde bir müracaat bürosu kurulacağı haber veriliyor. Her tacir bu bürolara müracaat ederek işini oradan anlıyacaktır. Büronun vazifesi her ne kadar müracaat evrakını almak ve iade edilenleri vermekten ibarettir deniyorsa da, birliklerin bu büro sayesinde yeniden memur ithal edip maaş ihraç edecekleri anlaşılmaktadır.

Tohum

— Gazeteler yazıyor, hâlâ tohum alamayan köylüler varmış!

— Merak etme, devlet vermezse köylü kaybetmez, bak, «Görüşler» diye bir mecmua çıkmış. Komünizm ekiyormuş. Buğday tohumu yerine fesat tohumu! Fena mı?

Gazetelerden: Avrupadaki Sovyet askerleri, ne kadar kol saati bulurlarsa takıyorlar!

— Hangisini alsam aceba?..
— Hepsini alınız bayan; Avrupada 1946 Sovyet modası böyle!

Gazetelerden : İstanbulda Deve güreşleri yapılacak..

— Acaba İstanbullular bizim güreşlere rağbet edecekler mi?..
— Zannetmem.. Baksana, tramvay güreşleri daha heyecanlı !..

FAL!

Otuz yaşına yaklaşıyordu. Hayatta onu üzen tek şey, henüz hissî bir macera geçirememiş olmasıydı. Zaman zaman düşünüyor, uzun uzun kendini tahlil etmeğe çalışıyordu, Evvelâ maddî eksiği olup olmadığını anlamak için aynanın karşısına geçiyor, baştan aşağıya vücudunu insafsız bir münekkid göziyle seyrediyordu.

Hayır!. Öyle birdenbire dikkati çekecek hiç bir kusuru yoktu. Kendini bir erkek tasavvur etse şu sırlı camın içine akseden hayal pek âlâ onu cezbedebilirdi.

Dört beş ayda bir permenant makinesinden geçen, sık sık en meşhur berberin mizanpli ameliyesine uğrayan lüle lüle kumral saçları fena mıydı? Kaşları doğuştan ince ve muntazam olduğu için onları traş edip üzerlerine fırça ile bir hat çizmeğe lüzum görmüyor, yalnız altlarından üstlerinden bir parça yontmakla iktifa ediyordu. Koyu sarıya bakan elâ gözleri hele süzüldükleri vakit tarihte meşhur güzel kadınların âşıkane nazarlariyle yarışabilecek sihirli ve cazibeli bir mahiyet alıyordu. Yanakları dolgun, teni beyazdı. Burnu biraz mübalâğalı ve sivri olmasaydı, yüzünün umumi heyetini daha ahenkli bir duruma getirecekti.

Göğsü, sade ipekli elbiselerin değil, yün entarilerin, hattâ mantonun altından bile herhangi bir kadının iftihar edebileceği gurur ve intizamla yuvarlanıyorlardı. Omuzları, bilhassa dekolte giydiği zaman temaşasına doyulmıyacak tarzda hiç köşe teşkil etmeden hafif tombul kollarına doğru iniyorlar. Dirseğinin iç tarafında küçük sevimli bir çukur vücuda getirdikten sonra nefîs bir zambak sapını andıran bileklerin ucundaki yumuk ellerle nihayet buluyorlardı. Boyu zebellalarınki gibi uzun, civcivlerinki kadar kısa değil, tam orta idi.

Sonsuz bir iyimserlikle aynanın önünden çekiliyor, masanın başına oturuyor, zihninde mânevi meziyetlerine bir geçit resmi yaptırıyordu.

Herhalde zekâsında, muhakemesinde, hafızasında bir bozukluk yoktu. İlkokulu, ortayı, liseyi muvaffakiyetle yapmış, üniversiteden iyi dereceli bir diploma almıştı. Herhangi bir mecliste konuşulan herhangi bir mevzuu anlamamak şöyle dursun, onlara kâfi derecede selâhiyetle karışıyor, ileri sürdüğü mütalâalar etraftan tasvipler, takdirlerle karşılanıyordu.

Fransızcayı pek az yanlış yaparak konuşuyor, Almanca kitapları, gazeteleri okuyup anlayabiliyor, radyodaki İngilizce haber servislerinden de şöyle böyle mâna çıkarıyordu.

Bir genç kız için bundan fazlası onu «malûmatlı» göstermekten ileriye gider, kendisine «ukalâ» vasfının takılmasına sebebiyet verirdi.

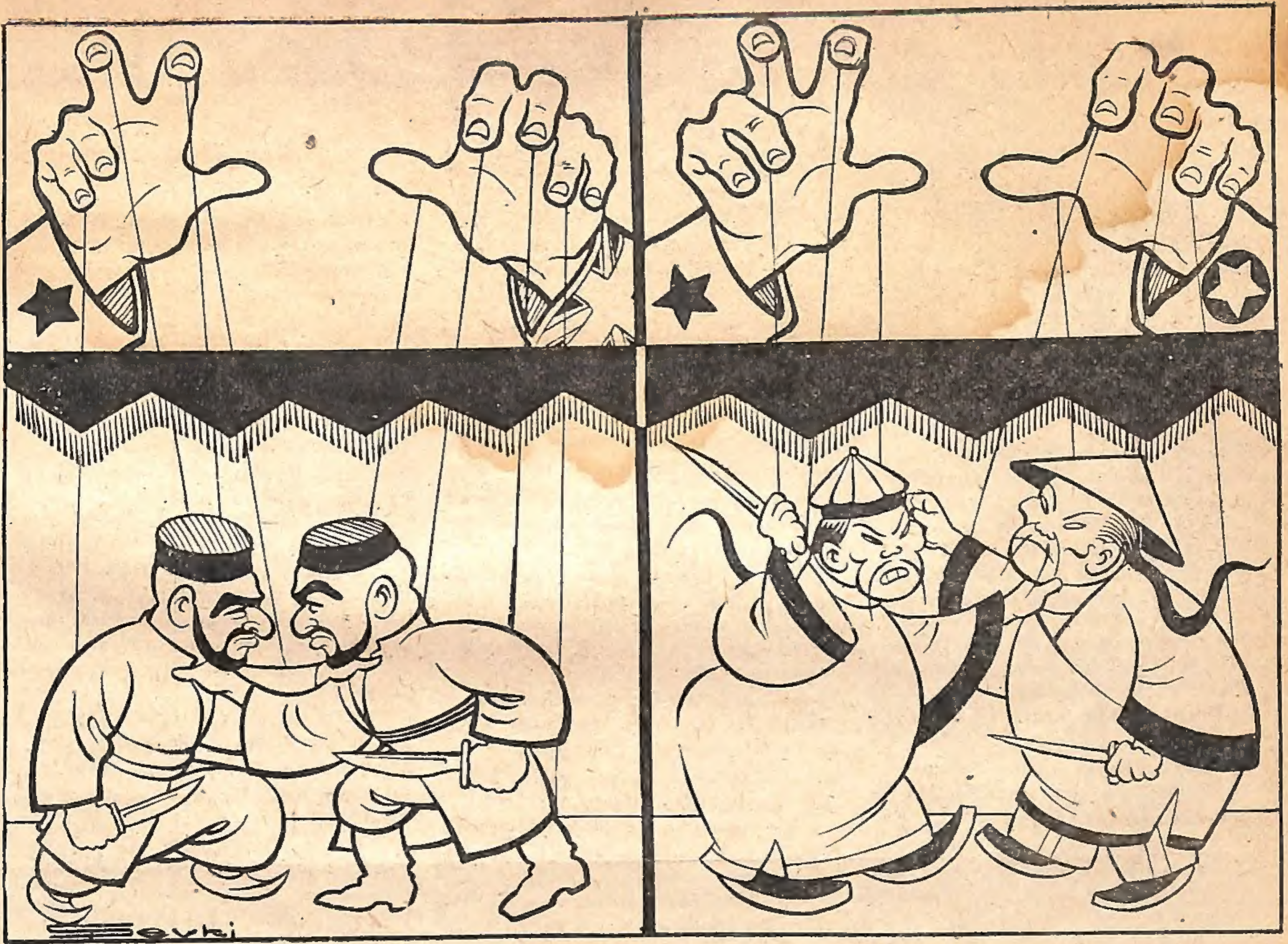
Babası milyoner değildi, fakat fakir de sayılmazdı. Lâmia üstelik bankacılık gibi bir de mesleğe sahipti. İyi filmleri mutlaka görür, Şehir tiyatrosunun rağbet kazanmış temsillerini ihmal etmez, çay, kokteyl partileri gibi toplantıları kaçırmazdı.

Bütün bunlara rağmen hiç bir erkeğin ona şimdiye kadar fazla bir düşkünlük göstermemiş olmasına şaşıyordu. Ama düşkünlük göstermiyorlar da kaçıyorlar mıydı! Hayır..

Yalnız, iltifatları el sıkmaktan, reverans yapmaktan, teşekkür etmekten ibaret kalıyor, hiç kimse ağzını açıp:

— Seni seviyorum!

Demek şöyle dursun böyle bir şeyi kalbinden geçirdiğini, zihninde tasarladığını belli edecek bir ha-

İranda iç savaş! Çinde iç savaş!

rekette bile bulunmuyordu. Kadının son zamanlarda mazhar olduğu bütün serbestiye rağmen ananevî pasifliği henüz ortadan tamamen kalkamamıştı ki bir takım hayâ perdeleri zedelenmişler gibi beğendiği bir erkeğe pervasızca sevgisini itiraf etmek teşebbüsüne evvelâ o girişsin!.. Bunun için yıllardan beri meçhul âşıkını bekleyip duruyor ve bu intizardan bıkıp usanmıyordu. Acaba, fazla mağrur muydu? Yoksa biraz soukmuydu? Bu muammayı bir türlü çözemiyordu.

Son zamanlarda bütün kadınlara ârız olan fala baktırma illeti, Lâmiayı de sarmıştı. En yüksek istikbal kâşiflerinden tutun da bir avuç bakla dizisinden geleceğin mânasını anlamaya çalışan Çingene kadınlarının bile söyledIklerine ehemmiyet vermekten geri kalmıyordu.

Hele kahve fincanındaki artıkların girinti ve çıkıntısını inceleyerek keramet savuranlara misafir gittiği vakit, tiryakisi olmadığı halde üst üste kahve içiyor, onlardan emelinin, arzusunun yakında hasıl olacağına dair bir teselli, bir ümit bekliyordu.

Nihayet, Şemsinisa hanımefendi ona bu müjdeyi verdi:

— Lâmiacığım, dedi, üç gün mü, üç hafta mı, üç ay mı, üç yıl mı desem.. Orasını iyi bilemem.. Genç, dinç, biri orta halli, öteki yüksek mevki ve kazanç sahibi iki erkek, önünde diz çöküp ayaklarına kapanacaklar.. İnanmazsan gel kendin de bak.. Fincanın kenarına doğru olan gölgeleri gördün ya., Nasıl yere doğru eğilmişler!..

Genç kız, sevincinden evvelâ ellerini çırptı, olduğu yerde hora tepti, sonra Şemsinisa hanımefendinin boynuna sarıldı, onu öptü, öptü.

***

Fal yalan söylemez!. Gerçekten üç hafta içinde genç kızın önünde genç, dinç, biri orta halli, öteki yüksek mevki ve kazanç sahibi iki erkek diz çöküp ayaklarına kapandılar.

Lâmia, meşhur Altın topuk kundura mağazasından bir çift iskarpin aldı. Onları ayaklarına yakışıklı bir tezgâhtar giydirmişti. İskarpinler ayağını sıktığı için baş parmağının tırnağı ete battı. Onu da kırkına henüz basmış meşhur bir operatorumuz ameliyat etti!

A. Hidayet Reel

Meğer Sevmek

Tefrika No. 7

Yazan : A. H. Reel

— Sokakta kalmış zavallı bir kimsesiz.. Faik bey, merhamet edip himayesine aldı idi. Bir müddet, dadı gibi bir kadının yanında kaldı. Şimdi, hanımefendi teyzem köşke aldı.

Tam o sırada salonun koridor tarafındaki kapısı açıldı. Bir eliyle oğlunun koluna dayanmış, öteki elinde baston Lemi bey içeriye girdi. Kadrinin müstehzi bakışları bir anda Mavişin acaip kılığı üzerinde durdular. Vâkıa böyle mavi gözlü, beyaz tenli, sarı saçlı Çingene kızına pek nadir tesadüf olunurdu ama, küçüğe bu kıyafet pek yakışmıştı, Misafirleri selâmlarken delikanlı hâlâ Mavişe bakıyordu. Oğluna hoş görünen vaziyet Lemi beyi hiç te memnun etmemiş, bilâkis sinirlendirmişti. Bastoniyle birlikte gözlüğünü düzeltmek için yukarıya doğru kaldırdığı eli titremeğe başlamıştı. Kadri, Ferideye alaylı bir tavırla hitabederek :

— Yahu bu ne hal!

dedi. Feride yerinden kalkıp Mavişin entarisinin omuzundaki potları düzeltmeğe çalışarak cevap verdi :

— Yarınki toplantıda bir de kısa temsil vermeği kararlaştırmamış mı idik.. Maviş o piyesteki küçük Çingene kızı rolünü oynıyacak.

Lemi bey, pençerenin yanındaki koltuğa yavaş yavaş otururken kendini tutamadı. Ferideye :

— Kızım, dedi, gönül eğlendirecek başka birşey bulamadınız mı? Zavallı yavrucağı maskara etmişsiniz.. Yabani bir hayvan gibi ortanıza almışsınız, alay edip duruyorsunuz !

Sonra ne yapacağını bilmez bir durumda önüne bakmakta olan Mavişe döndü :

— Haydi yavrum, git hemen şu maskara kıyafeti üzerinden at, yine kendi elbiselerini giy, bahçeye çık ve oyna !

Feride, Lemi beyin bu hiddetini yersiz bulmuştu. Onun için biraz sesini yükselterek fakat yine saygı ile cevap verdi :

— Affedersiniz, bey dayı ama, biraz mübalâğa ediyorsunuz sanıyorum.. Kabahatim okadar büyük olmasa gerek.. Çünkü çocuklar böyle kıyafet değiştirmekten ve herhangi bir temsilde vazife almaktan son derece memnun olurlar.. Bu suretle hem etrafı eğlendirirler, hem de kendileri eğlenirler.. Bütün dünya mekteplerinde olduğu gibi bizim okullarımızda da pedagojik temsillerde öğreniciler rol almıyorlar mı ?

Lemi bey, bastonuna dayanaraktan koltuktan davranır gibi bir hareket yaptı :

— Burası mektep değil kızım !

Diye sert bir cevap verdi. O vakit işe Kadri müdahale etmek zorunda kaldı :

— Feride, mademki babam böyle istiyor.. Öyle olacaktır !

Şeklinde meseleyi kestirip attı.

Evet, kökşte Dürdane hanım efendiden başka hiç kimse Lemi beyin arzularına karşı gelemezdi. O bile oğlunun düşünceleri mantıksız olsa dahi hastalığını gözönünde bulundurarak itirazlarını tatlılıktan ayrılmıyarak ileriye sürerdi.

Misafirler, münakaşaya bir an fasıla verilmesini fırsat bilerek müsaade istediler.

Feride, Lemi beye karşı koyamamaktan doğan hırsını zavallı Mavişten almaktan geri kalmadi. Onu kaynananın bulunduğu küçük odaya doğru götürürken kulağına mırıldandı :

— Aptal kız, senin yüzünden azar işittim.. Haydi, eski paçavralarına kavuş da kendine lâyik olan kılığı bul !.

Tekrar salona dönüp geldiği zaman Lemi bey oğluyla konuşuyordu :

— Annem şu Maviş için ne düşünüyor, bir türlü fırsat bulup ta fikrini anlayamadım..

Kadrinin cevap vermesine imkân bırakmadan Feride atıldı :

— Teyzem zannederim, onu yatılı bir mektebe göndermek niyetinde.. Orada ortayı, hattâ liseyi bitirinceye kadar kalsın, sonra elbette kendisine münasip bir iş buluruz, diyor..

Lemi bey merak ve hayretle sordu :

— Kendisine münasip bir iş mi ?

— Evet..

— Meselâ, ne gibi bir iş acaba ? Ben, Mavişin bünyesini pek fazla işe tahammül edecek vaziyette görmüyorum..

— Dayıcığım, peki çalışmıyacak da ne yapacak.. Annesi gibi sürtük mü olacak ?

Lemi beyin anide gözleri yerlerinden fırlayacakmış kadar açıldı. Deminki hiddetinin birkaç misli köpürme ile :

— Yo... Feride, diye haykırdı, zavallıyı gülünç vaziyete sokup herkesin maskarası etmeğe kalkışman yetişmiyormuş gibi, bir de üstelik annesini tahkire hakkın yok !

— Dayıcığım, ben hakaret maksadile bir şey söylemedim ki.. Öyle uçüncü dördüncü derecede lokallerde dansözlük sürtüklükten başka bir şeyle vasıflandırılabilinir mi ?

— Ben öyle düşünmiyorum ya.. Fakat babasının akrabamız olduğunu da unutuyorsun galiba !..

Konuşmanın yeniden sarp bir çığıra sapmakta olduğunu gören Kadri genç kızın izzeti nefsini kırmamakla beraber gösterdiği fazla gururu da iğnelemek niyetile bahsı lâtifeye dökmek istedi :

— Babacığım, ne biliyorsun, Feride ablası belki Mavişi mektebini bitirdikten sonra yanına alıp ona ev kadınlığı öğretecek !

Feride Kadriye sitemli fakat aynı zamanda tatlı nazarlarla bakarak ve gülmeğe çalışarak :

— Kadri, dedi, kuzum, şimdi hiç münasebeti yokken benim ev kadınlığından anlamadığımı yüzüme vurarak alay mı etmek istiyorsun !

— Estağfurullah !.

— Vakıa benim öyle kaba işlere aklım ermez ama, herhalde iftihar edeceğim bazı meziyetlerim de var sanırım.. Bir iki dil bilirim.. Modayı günügününe takip ederim.. Monde içerisinde herkesin üzerinde iyi bir impression bırakırım.,

Kadrinin dudaklarında müstehzi bir tebessüm belirdi. Bununla beraber Ferideyi de fazla tahrik etmekten çekindi. Lemi beyin de hal ve tavrı sükûn bulduğunu gösteriyordu. Onun için tartışmayı orada sona erdirip meseleyi kapatmayı daha muvafık buldu.

(Arkası var)

AKBABA

İDAREHANE

İstanbul, Ankara caddesi, No. 47

Telefon : 22129

ABONE

Türkiyenin her tarafı için:
Seneliği 1000, altı aylığı 500, üç aylığı 250 kuruş.

Yabancı memleketlere:
Seneliği 2000, altı aylığı 1000, üç aylığı 500 kuruş.

13 Aralık, 1945 Perşembe

Sayı : 90

20 Kuruş

ATOMİNLİ ÇORABIN BACAK ÜZERİNE TESİRİ

Sudan ve rutubetten muhafaza edilen bacakların derisi düz ve gergin, rengi normal ve caziptir.

Sudan ve rutubetten muhafaza edilmiyen bacakların ise derisi buruşuk, rengi anormal ve gayri caziptir.

ATOMİNİ çorap satan mağazalardan arayınız,

1. inci Vakıf han No. 40 bahçekapı
Telefon: 21421, post. kut. 405

7000 SENE EVVEL

Meşhur âlimlerden Dr. Huber, biranın tarihi hakkında yazdığı bir eserde, milâttan 5-6000 sene kadar evvel başlıyan Keldanî medeniyetinde biranın büyük bir yeri olduğunu söylemektedir. Bazan yalnız arpadan, bazan da arpa ve baharattan imal edilen biranın kadınlar ve işçiler tarafından çok içildiğini yine bu âlim anlatmaktadır. Yapılan bir hafriyatta bulunan on mezarın, bira imalâtını gösteren kabartmalarla tezyin edildiği ve kabartmalar yanyana getirilince imalâtın bariz bir surette görüldüğü de aynı âlim tarafından nakledilmektedir.

OOO

BUGÜN İÇİLEN BİRANIN 7000 SENELİK MAZİSİ VARDIR

Bira besler, serinletir, neşe verir.

İlân ve beyan ederim ki :

CİLD GIDASI OLAN BU BİOCEL CİDDEN ŞAYANI HAYRETTİR

Cildin yemek iktidarında olduğunu ispat ediyor.

Doktorum, bu hususi cild gıdasında mevcut olan Biocel'in büyük bir itina ile seçilmiş genç hayvanlardan istihsal edildiğini söyledi. Biocel cildin derinliklerine nüfuz ve genç, taze ve açık olmak için kendisine lâzım olan gıdayı temin eder. Meşhur bir Viyana üniversitesi profesörü tarafından keşfedilen bu BİOCEL (penbe renkteki) Tokalon Kremi terkibinde tam cild ensacını beslemek için icap eden miktarda mevcuttur. Akşamları yatmazdan evvel bu kremi ve sabahları da (beyaz renkteki) Tokalon Kremini kullanınız. Üç gün zarfında teninizin gayri saf maddelerinden, yüzünüzün zayıflamış ve gevşemiş adalelerinden kurtulmağa başladığını göreceksiniz. Viyana Üniversitesi hastanelerinin birinde Prof. Dr. Stejskal tarafından 55 ile 72 yaşlarındaki kadınlar üzerinde yapılan tecrübeler neticesinde yüz buruşukluklarının altı hafta zarfında kaybolduğu sabit olmuştur

---

DOKTOR

FAHRİ CELÂL

Sinir, kekemelik ve söyleme kusurları tedavisi

Cağaloğlu, No. 21
Telefon: 20785

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ

Yedir

Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz. Taklitlerinden sakınınız.

Necati ismine dikkat

Bahçekapı: SALİH NECATİ

Kış Güneşi!

Kışın da öyle günler olur ki, bulutların arasından sıyrılan güneş, altın ışıklarıyle etrafı bir bahar sevincine kavuşturur.

Her ayın 7 nci günü, böyle mesut bir bahar günü sayılır: MİLLÎ PİYANGO, binlerce vatandaşın hayatını aydınlatmaktadır!

ATOMİN ipek çoroplar için herşeydir.

Çorap mağazalarından tedarik edebilirsiniz.

Telefon 21421.

Sahibi ve neşriyat müdürü: Yusuf Ziya ORTAÇ
Basıldığı Yer İbrahim Horoz Basımevi

Dünya Karikatürleri

— Kocandan ayrılmak mı istiyorsun?.. Bakalım o ne fikirde?..

— O da benim fikrimde baba...

— Eh, madem ki aranızda bu kadar fikir birliği var, ayrılmak için sebep yok!

İntiyar kadın — Geçen ihtiyarlar bize bakıp ta ne dediler, duydun mu?..

İhtiyar erkek — Duydum: "Ne mesut gençler!.. dediler!

— Zavallı kocanız... Demek ölümiyle size büyük bir kederden başka birşey bırakmadı...

— Bıraktı!.. Büyük bir de borç bıraktı!